

kom med Betragtninger, hvor jeg ikke vover at følge ham, almindelige Betragtninger over, hvorledes man overhovedet skulde komme til en fornuftig Værdsætning af Jorden. Det ærede Medlem var der især bange for, at de Ord „en forstandig Køber“ skulde give Anledning til Vanskeligheder og Misforstaaelser, idet man ikke tog tilstrækkeligt Hensyn til, at der ogsaa skulde være en Sælger. Jeg tiltror dog Vurderingsmyndighederne saa megen Fantasi og Duellighed, at de vil overveje dette, at der, for at overhovedet Køb kan finde Sted, maa være foruden en Køber en Sælger til Stede. Det ærede Medlem sagde, at der i Provinsen — han nævnedes Æbeltoft med skyldig Ærbødighed overfor sit Partis Ordfører — var stillestaaende Byer, hvor der aldrig nogen Sinde blev solgt en Ejendom, saa intet Menneske kunde sige, hvad en Ejendom der var værd, den gik i Arv fra Fader til Søn: Skulde man oven i Købet tænke sig Huset, som Slægten altid havde boet i, borte, kunde ingen sige, hvad Grunden var værd. Man skal dog ifølge Ejendomsskyldloven ganske uden Hensyn til Jordværdien udfinde, hvad Ejendommen er værd i Handel og Vandel, og følgelig maa ogsaa Vurderingsmyndighederne i Æbeltoft, hvor megen Undtagelse den end danner fra andre Byer, udfinde, hvad en Ejendom, som aldrig er blevet solgt, er værd i Handel og Vandel. Det ærede Medlem sagde altsaa, at det vilde være svært at finde en Værdi, naar der overhovedet ikke kunde være Tale om Salg. Men hvad skal Myndighederne gøre overfor Ejendomme her i Landet, som overhovedet ikke kan sælges, Ejendomme som Ståmhuse, Majorater, der overhovedet ikke sælges? Man stiller dem den Opgave at udfinde, hvad saadanne Ejendomme er værd i Handel og Vandel til Trods for, at der ingen Handel finder Sted, og Vandel kan være saa som saa. Det ærede Medlems Indvendinger har neppe syndeligt paa sig, de viste ganske vist megen Spidsfindighed hos det ærede Medlem, men praktisk Sans vil komme ud over den Art Vanskeligheder.

Jeg maa overhovedet mene, at naar vi nu skal gaa til Prøvevurdering over hele Landet, er det ikke den endelige Vurdering, vi naar til — om man nogen Sinde

kommer til denne —, men det er et Forsøg paa at udfinde i dette Øjeblik over hele Landet Jordens Værdi. Dette maa jeg ogsaa sige til det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), som sagde, at det var dog et Skattegrundlag, man ved denne Lejlighed vilde naa til. Nej, det er ikke noget Skattegrundlag. Jeg har udtrykkelig ved Lovforslagets Indbringelse her sagt, at hvorvidt Spørgsmaalet om Jordskyld en Gang kom til at ligge for, var for Antagelsen af det foreliggende Lovforslag ganske irrelevant. Det, det her gjaldt om, var at komme til en større og bedre Vurdering end den, man var inde paa, den Gang man holdt de to Prøvevurderinger, som man fra alle Partiers Sider mente ikke var lykkedes.

Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds sagde, at dette Lovforslag kunde føre til en Fiasko, og mente, at det var A.-Vurderingen, der vilde gøre denne Prøvevurdering til en Fiasko. Jeg vil dertil sige, at hvis den bliver en Fiasko, vil B.-Vurderingen blive det paa samme Maade. Man paalægger Vurderingsmyndighederne det samme vanskelige Hverv — og det er et vanskeligt Hverv —, enten man gaar til den ene eller den anden af disse to Vurderingsmaader.

Det ærede Medlem fra Faaborg mente, at Overskyldraadet og Skyldraadene overhovedet ikke var i Stand til at udføre dette Hverv. Han mente, at man skulde, hvad der for Resten er nævnt ogsaa i Overskyldraadets Beretning, have en ny Myndighed, en Centralmyndighed, som udsendte sine Hjælpere over det hele Land. Men hvis man vedtager dette, vil man gøre den eventuelle Lov endnu langt kostbarere, end den ellers vilde blive. Hvis man instituerer en ny Centralmyndighed her i Landet for at udføre en Prøvevurdering, vil man komme ind paa en meget betydelig Udgift, og det er vel ikke Meningen. Det ærede Medlem forveksler den Jordskyldvurdering, som maaske en Gang vil komme — det skal jeg ikke spaa noget om —, med dette, som ikke er andet end en Anvendelse af de nuværende Vurderingsmyndigheder til Foretagelse af en Prøvevurdering ganske i Stil med dem, der er sket i de to Aar 1911 og 1912. Imidlertid synes jeg, at Vanskelighederne